

<https://www.ebihoreanul.ro/stiri/prea-suspectul-sofronie-episcopul-a-ajuns-in-vizorul-dna-alaturi-de-staretul-manastirii-izbuc-pentru-impartirea-pe-spagi-a-parohiilor-bihorene-129454.html>

CANONUL 73 Vasile cel Mare (POCĂINȚA CELOR CE SE LEAPĂDĂ DE HRISTOS)

Cel ce s-a lepădat de Hristos și a călcat taina mântuirii trebuie să se tânguiască tot timpul vieții sale și este dator a se mărturisi la vremea când iese din viață, învrednicindu-se de cele sfinte, pentru credința în iubirea de oameni a lui Dumnezeu.

(62 ap.; 10 sin. I ec; 1, 2, 3, 12 Ancira; 8, 10, 14 Petru Alex.)

CANONUL 89 Vasile cel Mare (ISPITIREA VREDNICIEI CELOR CE INTRĂ ÎN CLER. SCRISOARE CĂTRE HOREPISCOPI)

Foarte mă mârșănesc că în timpul din urmă cano Ancirale Părinților au fost părăsite și s-a scos din Biserică toată strictețea; și mă tem că indiferența aceasta înaintând cu încetul pe calea sa, afacerile Bisericii să nu ajungă în deplină tulburare. Obiceiul încetățenit în vechime în bisericile lui Dumnezeu, primea pe slujitorii Bisericii după ce îi cerceta cu toată temeinicia; și se cerceta cu de-amănuntul întregul lor mod de viață, de nu sunt bârfitori, de nu sunt bețivi, de nu sunt aplecați spre gâlcevi, de și-au educat tineretea lor ca să poată săvârși cele sfinte, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul (Evr. 12, 14). Și aceasta o cercetau presbiterii și diaconii, care viețuiau împreună cu ei, apoi îi duceau la horepiscopi, care, primind voturile de la cei ce mărturiseau adevărat și dând de știre episcopului, așa îl numărau pe slujitor în tagma celor ieraticesți. Dar acum, înlăturându-ne întâi pe noi și nici acceptând să-i aduceți la noi spre hotărâre, **v-ați însușit toată puterea**. Apoi, chiar neglijând cu totul această chestiune, ați îngăduit presbiterilor și diaconilor să introducă în biserică pe nevrednici, pe oricare ar voi, fără a li se cerceta viața, cu pătimire, sau în urma înrudirii, sau în urma oricărei alte prietenii. Din cauza aceasta, **într-adevăr mulți slujitori se numără în fiecare sat; dar nici unul nu este vrednic de slujirea altarului, precum înșivă mărturisiți, fiind lipsiți de bărbați la alegeri**. Deci, de vreme ce lucrul a ajuns deja să fie fără leac, iar mai ales acum cei mai mulți, de frica înrolării la armată, se introduc pe sine în slujba bisericească, din necesitate am ajuns să se înnoiască cano Ancirale Părinților, și scriu vouă să-mi trimiteți mieconsemnarea slujitorilor bisericești din fiecare sat, și fiecare de către cine s-a introdus în slujbă, și care este modul lui de viețuire. Dar să aveți și la voiconsemnarea, încât cele scrise, care se păstrează la noi, să se potrivească cu ale voastre, și nimănui să-i fie cu putință a se înscrie când vrea. Așadar, dacă oarecare s-a introdus de către presbiteri după primul indiction, se vor arunca între mireni, și din nou să se facă de voi cercetarea în privința lor; și de vor fi vrednici, să se primească prin hotărârea voastră; și curățiți Biserica, izgonind pe cei nevrednici din ea. Deci și în viitor să-i cercetați pe cei vrednici și să-i primiți; dar să nu-i numărați în cler înainte de a-i aduce la noi – altcum să știți că mirean va fi cel ce va fi primit în slujba Bisericii fără de socotința noastră.

(8 sin. I ec; 14 sin. VII ec; 8, 14 Neocez.; 8, 10 Antioh.; 57 Laod.; 7 Teof. Alex.)

CANONUL 90 Vasile cel Mare (FĂRĂDELEGEA SIMONIEI. SCRISOARE CĂTRE HOREPISCOPI)

Monstruoziitatea lucrului despre care scriu, chiar prin ceea ce în general a trezit bănuială și prin ceea ce s-a vorbit, a umplut de durere sufletul meu, dar mi s-a părut de necrezut. Deci cel ce se știe vinovat să primească ca o doctorie scrisoarea ce o trimit în această privință; iar cel ce nu se știe vinovat, ca nu mijloc profilactic; și cel indiferent, de care mă rog să nu se găsească între voi, ca pe o mărturie. Dar ce este despre ceea ce vorbesc? Spun oarecare că voi luați bani de la cei ce se hirotonesc și că acoperiți aceasta sub pretextul evlaviei; și aceasta este și mai rău. Căci dacă cineva comite răul sub pretextul binelui, este vrednic de îndoită pedeapsă; căci prin aceasta se lucrează ceea ce nu este bun și se folosește spre a săvârși păcatul, ca și cum ar zice cineva că ar fi ajutător binelui. De vor fi acestea așa, în viitor să nu se mai întâmple, ci îndrepteze-se; fiindcă celui ce primește argintul trebuie să se zică ceea ce s-a spus de către apostoli celui ce voia să dea ca să cumpere împărțășirea Duhului Sfânt: „Argintul tău fie împreună cu tine spre pieire” (F. Ap. 8, 20); căci mai ușor greșește cel ce în urma ignoranței vrea să cumpere decât cel ce vinde darul lui Dumnezeu: că s-a făcut vânzare, și dacă tu vei vinde ceea ce ai primit în dar, ca un vândut lui satana, vei fi lipsit de har; căci introduci cârciumărie în cele duhovnicești și în Biserică, unde ni s-a încredințat Trupul și Sângele lui Hristos, acestea nu trebuie să se întâmple așa; și, iată, spun care esteșiretlicul. Ei socotesc că nu păcătuiesc dacă nu iau îndată și iau după hirotonie; dar a lua este a lua oricând. Vă îndemn deci ca acest venit sau, mai bine zis, această introducere spre gheena să o lepădați; și să nu vă faceți nevrednici de săvârșirea Sfintelor Taine, spurcându-vă mâinile cu astfel de venituri. Și iertați-mă dacă la început, ca și cum nu aș fi crezut, iar apoi ameninț ca și cum aș crede. Dacă cineva după această epistolă a mea va face una ca aceasta, se va îndepărta de la altarele de aici; și va căuta unde, cumpărând darul lui Dumnezeu, va putea să-1 vândă. Căci noi și bisericile lui Dumnezeu nu avem astfel de obicei (I Cor. 16, 16). Adăugând încă una, voi încheia. Acestea se fac din iubirea de argint; iar iubirea de argint este nu numai rădăcina tuturor relelor (I Tim. 6, 10), ci se numește și idolatrie (Colos. 3, 5). Deci nu cinstiți mai mult pe idoli decât pe Hristos, pentru mai puțini arginți; nici să nu urmați iarăși lui Iuda, vânzând pentru profit a doua oară pe cel ce s-a răstignit odată pentru noi, fiindcă țarinile, cât și mâinile celor ce primesc aceste roduri, acheldama se vor numi.

(29 ap.; 2 sin. IV ec; 22 Trul.; 19 sin. VII ec; Scrisoarea lui Ghenadie, Scrisoarea lui Tarasie)